

Camil Ressu s-a născut pe 28 ianuarie 1880 la Galați, locul în care își va petrece copilăria și adolescența, fiind primul copil al magistratului Constantin Ressu, primar al orașului în mai multe mandate, dar și deputat de Galați.

Încurajat de tatăl său care picta în timpul liber, Camil Ressu se înscrie - la 15 ani - la concursul de desen organizat de „Tinerimea română” în București și obține Premiul I.

În 1897 se înscrie la Școala Națională de Arte Frumoase din București, unde va studia timp de doi ani cu George Demetrescu Mirea. În 1899 se mută cu familia la Iași și își va continua studiile la Școala de Belle Arte din oraș pe care o va absolvi 3 ani mai târziu, cu medalia de argint.

Pleacă la München în 1902, pentru a studia la Akademie der Kunst, însă după doar două luni, se decide să se mute la Paris, unde se înscrie la Academia Julian și studiază în atelierul lui Jean Paul Laurens, fiind coleg, printre alții, cu Jean Al. Steriadi, Nicolae Dărăscu și Ion Theodorescu-Sion.

Revine definitiv în țară în 1907 și începe să colaboreze cu publicații ca „Furnica”, „Facla” și „Adevărul”, făcând desene satirice și caricaturi, participând, totodată, la diferite expoziții de grup. În 1913 deschide prima sa expoziție personală, în sala Bibliotecii Ateneului, unde va prezenta 25 de lucrări.

În timpul Primului Război Mondial se va număra printre membrii fondatori ai Asociației „Arta Română”(1918) și Sindicatului Artiștilor Plastici din România (1921).

Între 1925 - 1955 este profesor la Școala Națională de Arte Frumoase din București (devenită ulterior, Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”), al cărei rector a fost mai mulți ani.

În 1950 este ales președinte de onoare al Uniunii Artiștilor Plastici din România. În 1951 primește titlul de Artist Emerit al Artei, iar în 1954 este decorat cu Ordinul Muncii clasa I și i se conferă titlul de Artist al Poporului. Un an mai târziu este ales membru titular al Academiei Române.

Se stinge din viață pe 1 aprilie 1962, la București.